

Ebu Bekr-i Sıddık

Ebu Bekr-i Sıddık hazretleri Peygamberlerden sonra, insanların en üstünüdür. Aşere-i Mübeşşerenin yani Cennetle müjdelenen on sahabenin birincisidir. Peygamber efendimizin kayınpederi, Hazret-i Âişe validemizin babasıdır.

Hazret-i Ebu Bekir'in Resulullah efendimize fevkalade sadâkât ve sevgisi vardı. Vefatına, Peygamberimizden ayrıldığından duyduğu aşırı üzüntüsü, gammı ve hasreti sebep olmuştur. Çünkü Ona karşı olan, sevgisi ve bağlılığı kelimelerle tarif edilemeyecek kadar çoktur. Peygamber efendimiz de onu çok severdi.

Peygamber efendimizin vefat ettiği gün halife seçildi. Hilafeti 2 sene 3 ay 10 gün sürdü. 63 yaşında iken hicretin 13 (m. 634) yılında Cemaziyel-ahir ayının yedisinde Pazartesi günü hastalandı, 15 gün hasta olarak yattıktan sonra vefat etti. Cenaze namazını Hazret-i Ömer kıldırdı. Peygamber efendimizin kabrinin bulunduğu Hücre-i Seadete defnedildi.

Hazret-i Ebu Bekir, Resulullahın en yakın dostu idi. Ondan hiç ayrılmazdı. Onların bu beraberliği, Mekke'den Medine'ye hicrette de devam etti. Ona mağara arkadaşı oldu. Mağara'da üç gün kaldıktan sonra, ikisi bir deveye binerek yolculuk ettiler. Medine'ye varıncaya kadar Resulullahın bütün hizmetini O gördü. Medine'deki mescid yapılırken Onunla beraber çalıştı. Hiçbir hizmetten, fedakârlıktan geri kalmadı.

Hazret-i Ebu Bekir, Resulullah efendimizle birlikte bütün harplerde bulunmuş, bir kısmında ordu kumandanlığı vazifesi kendisine verilmiştir. Çok şiddetli muharebelerde, Peygamber efendimizin muhafızlığını yapmış, Efendimize karşı bedenini siper etmiştir. Bedir'de, Uhud'da, Hendek'te müşriklere karşı büyük kahramanlıklar göstermiştir. Tebük harbinde, sancaktarlık görevini yürütmüştür.

Peygamber efendimizin; son hastalıklarında üç gün imamlık görevinde bulunup, onyedinci vakit namaz kıldırması, üç vaktinde de Peygamberimiz, Hazret-i Ebu Bekir'e uyarak arkasında namaz kılmışlardır.

Hicri 10 (m. 632) senesinde, Peygamberimizin vefatı üzerine Eshab-ı kiramın sözbirliğiyle halife seçilmiştir. Peygamberlerin sonuncusu olan Muhammed aleyhisselamdan sonra Müslümanların halifesi, yani Peygamberimizin vekili ve Müslümanların reisi, Hazret-i Ebu Bekr-i Sıddık olmuştur.

Eshab-ı kiramın en çok ilim sahibi olanlarındandı. Her ilimde müracaat kaynağı olmuştur. İslami ilimlerin bütün meselelerini bilirdi. Nitekim Resulullah efendimiz Onun hakkında "**Göğsümdeki marifetlerin, bilgilerin hepsini, Ebu Bekir'in göğsüne akıttım**" buyurmuştur, Böylece O, Muhammed aleyhisselamdan sonra insanların en üstünü oldu. Hicrette Onun yol arkadaşı idi. Mağarada beraber idiler. Hayatı boyunca Peygamber efendimizin yanından hiç ayrılmadı. Her işinde Onun veziri oldu. Bir meselede Eshab-ı kiram ile istişare ederken Hazret-i Ebu Bekir'i sağına, Hazret-i Ömer'i de soluna oturturdu. Görülecek mesele hususunda, önce bu ikisinin reyini, görüşünü sorar, sonra da diğer sahabilerin görüşlerine yer verirdi.

Resulullah efendimizden çok feyizlere kavuşmuş, Kur'an-ı kerimin manasına ve hakikatine ait bütün bilgileri bizzat Ondan almıştır. Kur'an-ı kerimden hüküm çıkarmak hususunda üstün bir kudret ve maharet sahibi idi. Âyet-i kerimelerin ve hadis-i şeriflerin mana ve hakikatlerine hakkıyla muttali (öğrenmiş) idi. Eshab-ı kiram ve Tabiinin âlimleri, birçok âyet-i kerimelerin tefsirini Ondan alıp bildirmişlerdir

Hazret-i Ebu Bekr-i Sıddık, tasavvuf ilminin bütün yüksek marifetlerine kavuşmuştu. Resulullahın kalbine akıtılan feyizlerin, marifetlerin hepsi Ona da verilmişti. Resulullahtan sonra Allahü teâlâyı en iyi tanıyan ve en çok ibadet eden Odur. Tasavvuf, Resulullahın izinde bulunmak, Onun gösterdiği yoldan ayrılmamaktır, insanların yaratılışları ayrı ayrı olduğu için tasavvuf yolları da ayrılmıştır. Bu ümmetin sonra gelen evliyâsı Resulullahtan gelen feyizlere, nurlara iki yoldan kavuşmuştur. Birisi nübüvvet yolu, diğeri de vilayet yoludur. Müslümanlar, nübüvvet yolunun bütün marifetlerine, Hazret-i Ebu Bekir vasıtası ile kavuşmuşlardır. Eshab-ı kiramın hepsi, Allahü teâlâyı bu yoldan kavuştular.

Hazret-i Ebu Bekir'in faziletleri, üstünlükleri çoktur. Bunların herbiri, Kur'an-ı kerimin, hadis-i şeriflerin ve Eshab-ı kiram ile diğer din âlimlerinin haber vermesiyle anlaşılmıştır. Bu ümmet içinde, Peygamberimizden sonra olma saadetinin sahibi Hazret-i Ebu Bekir'dir. Çünkü dini kuvvetlendirmek ve Peygamberlerin efendisine yardım etmek için, malına dağıtmakta, cihad etmekte, yani düşmanlarla şiddetli mücadele etmek ve şanını, şerefini kaybetmekte, öncelerin öncesi odur. Hazret-i Ebu Bekir'in diğer Müslümanların en üstünü olmasının sebebi, imana gelmekte, malının çoğunu ve canını feda etmekte ve her türlü hizmette, başkalarının önünde bulunmasıdır.

Resulullah insanları imana davet etti. Ebu Bekri Sıddık iman edenlerin birincisi oldu. Böylece imanda Onun ikincisi oldu. Sonra Hazret-i Ebu Bekir insanları Allah'a ve Resulüne imana çağırdı. Birçokları bu çağırışı kabul etti. Böylece davette de ikincisi oldu. Her savaşta Resulullahın yanında idi. Bedir'de de Onun ikincisidir. Resulullah hastalanınca, Onun yerine insanlara imam olup, öne geçti. Bu hususta da ikinci oldu. Resulullahtan sonra Onun türbesine defin olunmada da ikincisi oldu. Bunlar hep Ona en yakın olma delilleridir. Allahü teâlâ, Resulünün arkadaşı olarak, Hazret-i Ebu Bekir'i Kur'an-ı kerimde bilhassa bildiriyor ve, "**O vakit Resulüm arkadaşına, mahzun olma diyordu**" buyuruyor. Üçüncüleri Allahü teâlâ idi. Allahü teâlânın kendisiyle olduğu bir kimse ise, şüphesiz, şeref ve fazilet yönünden diğerlerinden üstündür.

Hazret-i Ebu Bekir'in ismi geçince, Hazret-i Ömer şöyle dedi: "Ömrümdeki bütün amelimin Ebu Bekrin, bir gün ve gecelik ameli gibi olmasını isterdim. Onun o mesut gecesi ki, Resulullah ile birlikte mağaraya gitti. Mağaraya varınca, "Allah için, ya Resulallah içeri girmeyin! Ben gireyim, içerde zararlı bir şey varsa, bana gelsin, mübarek zâtınıza bir keder, bir elem gelmesin" dedi ve içeri girdi, içeriyi süpürüp temizledi. Sağında solunda bir çok irili ufaklı delikler gördü. Hırkasını parçalayıp, delikleri kapadı. Sonra Resulullaha, içeri girmesini söyledi. Resulullah içeri girdi ve mübarek başını Hazret-i Ebu Bekir'in kucağına koyup uyudu."

Resulullah efendimiz bir hadis-i şerifte buyurdu ki:
(Bize her nimeti veren ve iyilik eden kimseye karşılığını verdik. Ebu Bekrin iyilik ve ikramının karşılığını veremedik. Hak teâlâ kıyamette ona karşılığını verir. Ebu Bekrin malının fayda verdiği gibi, bir kimsenin malı bana fayda vermedi. Eğer ben dost edinseydim, Ebu Bekri dost edinirdim. Lakin bilmiş olun, sizin sahibiniz, Allahü teâlânın dostudur.)
[Mesabih]

Hazret-i Ömer buyurdu ki:
Ebu Bekir bizim seyyidimiz, hayırlımızdır ki, Allah Resulüne hepimizden daha sevgilidir.

Hazret-i Ebu Bekir, Resulullahın vefatından sonra, her geçen gün biraz daha zayıflıyordu. Bir gün kızı Âişe-i Sıddıka validemiz bu zayıflamanın sebebini sordu. Cevabında, Resulullahın ayrılığı böyle zayıflattı buyurdu.

Hazret-i Ebu Bekrin kıymetli nasihatlerinden:

"Takva akıllıca yapılan işlerin en güzelidir. Hakka âsi olmak ahmakça yapılan işlerin en çirkinidir. Verilen emaneti yerine getirmek en üstün doğruluk sayılır. Hiyanet olarak da, en önde yalan gelir."

"Ölümü özüne sevdik. Nasıl olsa gelecek."

"Ömrünü faydasız, boş şeylerle geçiren, tarlaya tohum ekme vaktini kaçırmış olur. Vaktinde tohum ekmeyen ise, hasat zamanında pişman olur."

"Ne söyleyeceğine ve ne zaman söyleyeceğine dikkat et!"

Ordu kumandanlarını bir yere gönderdiği zaman, onlara:
"Kadınları öldürmeyiniz, çocuklara, ihtiyaçlara dokunmayınız, meyve ağacı kesmeyiniz, mamur yerleri tahrip etmeyiniz, haddi tecavüz etmeyiniz, korkmayınız ve gıdadan başka bir maksatla koyun ve deve kesmeyiniz ve manastırlarına çekilmiş insanlara zarar vermeyiniz" diye emirler ve nasihatler verirdi.

Bir hutbesinde buyurdu ki:
"Ey insanlar, Allah'tan af ve afiyet isteyiniz. Çünkü mümine, İslam'dan sonra af ve afiyetten daha hayırlı bir şey verilmemiştir."

"Müslümanlardan hiçbiri, diğerini hakir görmesin! Zira Müslümanların küçüğü, Allah yanında büyüktür."

"Allahü teâlâdan, kendisini, kıyamet gününde Cehennem ateşinden korumasını isteyen bir kimse, müminlere karşı çok merhametli ve ince kalbli davranır!"

Bir gün Eshab-ı kirama hitaben buyurdu ki:
"Allahü teâlâ size dünyayı fethettirecek, kapılarını açacaktır. Siz, ihtiyacınızdan fazlasını almayınız!"

"Bilmiş ol ki, sabah namazını kılan kimse, Allah'ın himayesindedir. Allah'ın hakkını küçümseme, zira yüzüstü seni Cehenneme atar."

"Allahü teâlâya olan halis sevginin zevkine varan, dünyalıktan vazgeçer ve bütün insanlardan yüz çevirir."

"Kişinin kelamı, aklının beyanı, faziletinin tercümanıdır."

Bir hutbesinde buyurdu ki:

Bütün hamd ve senalar Allahü teâlâya mahsustur. Ona hamd eder Ondan yardım dilerim. Ondan af niyaz eder, Ona inanır, Ona güvenirim. Hidayeti Allah'tan bekler, sapıklık düşüklük, şüphe ve körlükten Ona sığınırım. Allah'ın dürüst yürümeyi nasip ettiği kişi dosdoğru yol alır, Onun saptırdığı ise ne bir dost, ne de bir nürşid bulabilir... Bütün varlığımla inanırım ki, Allah'tan başka ilâh yoktur. O tektir ve şeriki yoktur. Mülk ve saltanat Onundur, hamd Onadır. Dirilten de öldüren de Odur. Ve O, hiç ölmeyen diridir. Dilediğini yüceltir, dilediğini alçaltır. Bütün hayırlar Onun elindedir, O, her şeye gücü yetendir.

Bütün varlığımla inanırım ki, Muhammed aleyhisselam Onun kulu ve Peygamberidir. Onu bütün insanlığa bir rahmet ve bütün insanlık için bir dayanak ve delil olarak göndermiştir. O gönderildiği zaman insanlar, olabilecekleri hallerin en kötüsü içindeydiler. Bilgisizlik karanlıklarına gömülmüş durumdaydılar. Dinleri uydurma, davetleri yalan ve sahte idi. Allahü teâlâ hakikat dinini Peygamberimiz Muhammed aleyhisselam ile aziz kıldı.

Ey müminler, Allah sizin gönüllerinizi birbirinize ısındırdı. Onun nimeti sayesinde sizler kardeş haline geldiniz. Daha önceleri bir ateş çukurunun tam kenarında idiniz. Sizi oradan çıkarana O oldu. O halde ey iman edenler! Allah'a ve Onun Resulüne tam uyun! Allahü teâlâ, "**Resule uyan, Allah'a uymuş demektir**" buyurmaktadır. (Nisa, 3)

Ey iman edenler! Size her işte, her durumda Allahü teâlâdan korkmanızı nasihat ederim. Hoşunuza giden işler kadar, size zor gelen durumlarda da hakikate sarılın. Şunu bilin ki, doğru söz dışında hiçbir kelam hayır ve yarar getirmez. Yalan söyleyen, yaradılış hikmetini saptırmış, bunu yapan ise, helak olmuştur. Ey insanlar! Büyüklenmekten sakının. Toprakta yaratılıp, yine toprağa dönecek olan bir varlığın kibirlenmesi de, ne demek oluyor? Bugün var, yarın yok olan bir varlığın kendini beğenmesi ne kadar anlamsız!..

Ey insanlar! Çalışın ve nefslerinizi, içinde yer alacakları ahiret için hazırlayın. Önünüzde çözümü zorlaşan şeyleri Allah'ın ilmine havale edin. Öbür âleme geçmeden önce bir şey hazırlayın ki, oraya vardığınızda karşınıza çıksın.

Allah'tan korkun, Onun emir ve yasaklarına iyice kulak verin. Sizden önce gelip geçenlerden de ibret alın. Ve unutmayın ki, Rabbinizin huzuruna mutlaka çıkarılacak ve küçük-büyük bütün davranışlarınızın karşılığını bulacaksınız.

Bununla beraber Allah dilediğini bağışlayabilir. O bağışlayıcı ve affedicidir.

Kendinizi iyi tanıyın, sadece kendi noksanlarınızla meşgul olun. Yardım istenilecek tek kudret sahibi Allahü teâlâdır. Onun dışında hiçbir güç ne yapabilir, ne bozabilir.”

Hazret-i Ebu Bekir'in faziletini bildiren hadis-i şeriflerden birkaçı şöyledir:

(Ebu Bekir, insanların en üstünüdür. Yalnız Peygamber değildir.)
[Deylemi]

(Ebu Bekir'i sevmek ve ona şükretmek her mümine vaciptir.) [Deylemi]

(Allahü teâlâ, Ebu Bekir'e “Sıddık” ismini verdi.) [Deylemi]

(Kıyamette, Ebu Bekir'den başka herkese hesap sorulur.) [Hatib]

(Ebu Bekir'in imanı, herkesin imanları toplamı ile tartılsa, hepsinden ağır gelir.) [M.Ç.Güzin]

(Göğsümdeki marifetlerin, bilgilerin hepsini, Ebu Bekir'in göğsüne akıttım.) [Reddi revafıd]

(Her Peygamberin halili vardır. Benim halilim Ebu Bekir'dir.) [Deylemi]

(Cebrail bana geldi. Elimden tuttu. Ümmetinden birinin, Cennet kapısından içeri girdiğini, bana gösterdi. Ebu Bekir dedi ki, (Ya Resulallah! Orada, seninle beraber olmak isterim). Ya Eba Bekir! Ümmetim içinden Cennete en önce sen gireceksin, buyurdu.) [Tirmizi]

Sevgi, bağlılık çok oldukça, faydalanmak da o kadar çok olur. Bunun içindir ki, Hazret-i Ebu Bekir bütün Eshabın en üstünü oldu. Resulullah'a bağlılığı da, herkesten çok idi. **(Ebu Bekir'in üstünlüğü, namaz ve orucunun çokluğu ile değil, onun kalbinde bulunan bir şey iledir)** hadis-i şerifinde bildirilen şey, Resulullahın sevgisidir. (İ. Gazali)